

Egy napon majd a földre visszalátogatok s megállok itt tűnődve, én, messze csillagok testvér
e,mintha élnék,

megállok álmatag,

nehéz sóhajjal. Fényét

átszúrja majd a nap

rajtam, mint arany dárda

hegyét. Lágyszívon

lesz a szelek zúgása

s részeg kortyot iszom

hús borából. S a fákat

hosszan simogatom.

S mintha a régi bánat,

a régi fájdalom

csapna le rám, a lomha

fényben körüllebeg

s belém markol mardosva

majd az emlékezet:

e tájon, ahol bokrok

karja leng szomjasan,

itt voltam nagyon boldog

s vadul boldogtalan.